

on üks kõrge sanna. — Mäte, kui ta hingab, ütles jälle kolmas, üks taewa rahho paista ta näo peält? ta jättis, minnes meile sedda märki. Kellele on temma kuz ja waeste teinud? Temma hinge rahho woitko ükselord ka meie surma wallo!

„“ „“ „“

Nuttust ka-ub ello kárta,
Káiki woitleb hauaga;
Kahwas kaewab, õitseb árra,
Tulleb, láhháb lõpmatta.

Senna, tenna werri weab,
Kui ta meie soontes teeb,
Onnis, kes keit venda seab,
Et woit waggadussel jääb.

3.

Rõster Pritso.

(Aus dem Freimuthigen. 1805. No. 334,
und 1806, No. 98.)

Mitto teeb palio head, ja ükski ei pea sedda asjaks — senni kui Jummal, otse kui sõrmega temma peäle, näitab. Sellepärast, wagga inimenne! árra wássi ial árra, head teggemast, kui ka ükski sedda tábhele ei panne — kannata enimenne waewa, õigust noudes, kui et ja rõmo woad, mis so süddame tunnistust wae wab. Eest Jummal näab keit, ja sepär-